

## Chương 59

### Huyết Sát

L

âm Tứ nhìn lên vầng trăng tròn, buông tiếng thở dài. Bưng chén rượu dốc vào miệng. Đặt chén xuống bàn, Lâm Tứ nói với Trung Thiên Nghĩa Thượng Thư Bộ Hình và Bát Vương gia:

- Văn bối linh cảm đêm nay có điều bất ổn sẽ xảy đến cho hai vị.

Bát Vương gia mỉm cười nói:

- Lâm thiếu hiệp lo lắng Thiên Tuế gia trả thù ư?  
- Văn bối không sợ Thiên Tuế gia mà sợ Mạn Kinh Hồng. Nếu người ra tay sát tử Trung Thiên Nghĩa đại nhân và Bát Vương gia thì chỉ có Mạn Kinh Hồng mà thôi.

Bát Vương gia bưng chén rượu nói:

- Lâm thiếu hiệp không phải lo như vậy. Phủ của bốn vương và Trung Thiên Nghĩa đại nhân đều đã được ngự lâm quân bảo vệ nghiêm ngặt, một con ruồi cũng không bay qua được. Mạn Kinh Hồng dám đến hành thích thì tự hấn bước vào tử lộ. Điều đó chúng ta cùng có lợi.

- Vương gia đừng quên hắn giờ đã tự thành Cửu chuyển âm ma công, hấn muốn đến đâu mà không được.

Trung Thiên Nghĩa lên tiếng:

- Vậy thiếu hiệp đã tìm được gì trong các văn bản của Tiên đế chưa?

Lâm Tứ buông tiếng thở dài lắc đầu nói:

- Văn bối chưa tìm ra được gì cả.

Thiên Nghĩa đại nhân lắc đầu nói:

- Kinh Hồng dám luyện Cửu chuyển âm ma công... thứ tà công quỷ dị mà Tiên đế đã phê chuẩn chiếu văn cấm luyện... Hắn thật đáng tội lắng trì và xử trảm như Âu Dương Đình.

- Hắn biết vậy, nhưng hắn vẫn thản nhiên luyện.

Lâm Tứ liếc nhìn vầng trăng:

- Tín thư văn bối đã gửi đi rồi, sao đến lúc này vẫn không thấy những cao thủ đến phối hợp với mình.

Lâm Tứ nói xong thở dài thì Trung Vân Ngọc bước vào:

- Quả nhiên đúng như đại ca... Tất cả mọi cao nhân ẩn sĩ trong giang hồ đều hội về đây. Họ đang chờ thân phụ và Lâm đại ca ở Dịch quán.

Lâm Tứ đứng lên nói:

- Văn bối phải ra bồi tiếp họ.

Thượng thư Bộ hình cũng đứng lên nói:

- Lão phu cùng đi với công tử...

Bát Vương gia cười khẩy rồi nói theo:

- Dịch quán nằm trong địa phận của bốn Vương... Bốn Vương cũng phải ra tiếp những bậc cao nhân đó chứ.

Lâm Tứ nhú mày rồi gật đầu:

- Văn bối thỉnh Trung đại nhân và Vương gia.

Ba người cùng với Vân Ngọc rời đại sảnh đến dịch quán. Tại dịch quán, tất cả anh hùng võ lâm đều có mặt. Khi Bát Vương gia bước vào cùng với Lâm Tứ và Trung đại nhân mọi người liền ôm quyền xá.

- Tham kiến Vương gia và Trung đại nhân cùng Lâm thiếu hiệp.

Bát Vương gia giả lả nói:

- Các vị miễn chấp... miễn chấp...

Bát Vương gia ra dấu cho mọi người ngồi lại rồi nói:

- Bốn Vương thay Lâm thiếu hiệp phát thiếp đến chư vị anh hùng hào kiệt trong võ lâm vì đại cuộc, chư vị anh hùng đã không quản ngại đến vương phủ... Bốn vương vô cùng cảm kích thành tâm của các vị. Xin nhận nơi bốn Vương lòng ngưỡng mộ đối với chư vị anh hùng.

Quần hùng ôm quyền giả lả đáp lễ Bát Vương gia:

- Bát Vương gia vì võ lâm quần hùng, tất cả cũng vì Bát Vương gia.

- Đa tạ các vị.

Từ trong quần hùng, một lão nhân lực lưỡng bước ra ôm quyền nói:

- Bát Vương gia... Lão phu là Thiết Cước Vô Ảnh Chiêu Khâm Bồn, thay mặt quần hùng, xin hỏi Vương gia mời mọi người đến đây có điều chi chỉ giáo?

Bát Vương gia nhìn Khâm Bồn, vuốt râu nói:

- Chuyện đại sự thì ngày mai bốn Vương sẽ bàn với chư vị quần hào. Còn bây giờ bốn Vương xin nói vắn tắt thôi... Rồi bốn Vương còn thết chư vị anh hùng yến tiệc tẩy trần nữa chứ.

Quần hùng bất giác phấn khích khi nghe Vương gia nói câu này. Họ đều là người võ lâm nên đâu dễ gì được đặc ân dự đại yến của vương triều. Chính vì lẽ đó mà ai cũng phấn khích hồ hởi.

Quần hùng nhốn nháo bỗng dừng thấy mình quan trọng hẳn lên.

Bát Vương gia mỉm cười quay lại nói với bọn nô gia theo hầu:

- Chuẩn bị đại yến.

Bọn gia nhân khom người rút ra sau dịch quán chuẩn bị.

Trong lúc mọi người hào hứng tán chuyện thì Kinh Hồng từ ngoài bước vào, y vận trường bào Tiên Thiên giáo chủ với bốn con tứ linh và vầng nhật quang thêu ngay ngực.

Y đến mà chẳng hề có một Án Sát Tử nào theo hầu. Trên tay Kinh Hồng là một bức thông điệp hội anh hùng. Điều mà Lâm Tứ lo lắng nhất là sự im lặng bên ngoài dịch quán.

Lâm Tứ chau mày nghĩ thầm:

- “Chẳng lẽ ngũ lâm quân đã bị hấn sát tử rồi sao?”

Ý niệm kia vẫn còn đọng lại trong đầu chàng thì một ngũ lâm quân, với giáp y bê vết máu, loạng choạng bước vào.

Gã chỉ có thể rặn từng chữ một:

- Vương Gia... Hấn đến...

Gã nói được bấy nhiêu thì lăn kênh ra sàn tắt thở. Khi gã báo được tin này thì Mạn Kinh Hồng đã đứng lững lững ngay cửa dịch quán.

Y lia cặp mắt cá chết về phía quần hùng.

Lâm Tứ nói với Vương gia và Trung đại nhân:

- Vương gia... Trung đại nhân... Lâm Tứ xem chừng tình hình bất ổn rồi đó.

Sau khi lia cặp mắt cá chết nhìn qua mọi người, Kinh Hồng mới gằn giọng nói:

- Trung đại nhân, Bát Vương gia... hai người để dành bữa đại yến hôm nay đem xuống a tỳ mà khoản đãi bọn nộm nhân này.

Thiết Cước Vô Ảnh Chiêu Khâm Bồn định nhẩn nhìn Kinh Hồng nói:

- Giáo chủ Tiên Thiên, Khâm mỗ thỉnh giáo cao chiêu của người.

Không cần chờ Kinh Hồng nhận lời hay không, Thiết Cước Vô Ảnh Chiêu chớp động xuất thủ. Lão điểm chân lướt lên cao bốn bộ, thân ảnh quay tròn như bông vụ. Đôi cước pháp họ Khâm vun vút tựa đôi cương vũ liệt chỉ chực xả Kinh Hồng ra thành tám khúc.

Kinh Hồng như thể không thấy sự uy mãnh của cước pháp họ Khâm, y đứng yên bất động. Nhưng khi đôi cước pháp kia nhập nội thì hần vươn đôi trảo xám ngoét chụp lấy chân họ Khâm dễ như lấy đồ trong túi.

Bị khống chế cước pháp, Khâm Bồn chơi vơi, nhưng như ếch bị nắm chân chẳng làm gì được.

Kinh Hồng nhú mày:

- Đây là cách bốn tọa tiêu khiển.

Kinh Hồng vừa nói vừa xé toạc thân thể Khâm Bồn làm hai trong tiếng rống đau đớn khủng khiếp của họ Khâm. Thủ pháp xé thi thể Khâm Bồn như thể xé một tờ giấy. Thủ pháp ấy khiến quần hùng hồn siêu phách lạc. Có người mất cả dự tâm lao đầu thoát chạy ra cửa, nhưng khốn nỗi Kinh Hồng lại đứng án ngữ ngay cửa dịch quán.

Hai người vừa lao tới cửa thì lại bị đôi trảo công của Kinh Hồng thộp vào đại huyệt thiên linh cái.

Gã nhặt nhẻo:

- Hai người phải ở lại mà dự đại yến chứ?

Cùng với lời nói đó thì hai thủ cấp đã rời khỏi cổ hai kẻ xấu số. Thêm hai cái chết đập vào mắt quần hào, tất cả đều là những cái chết khủng bố, tàn bạo, khiến ai nấy cũng phải kinh tâm táng đờm.

Hơn năm người, tất cả đều là những cao thủ võ lâm, kẻ còn hành hiệp, người đã quy ẩn thế nhưng đều phải tháo bộ trước một Tiên Thiên giáo chủ Mạn Kinh Hồng.

Giết xong hai người đó, y chớp đôi mắt cá chết vô hồn vô cảm, gằn giọng nói:

- Tất cả các người hội tụ về đây để lấy mạng bốn tọa đúng không? Thế thì hãy bước lên mà lấy mạng.

Quần hùng im lặng, thậm chí có người còn không dám thở vì sợ Kinh Hồng nghe được.

Thấy quần hùng im lặng, hắn ngửa mặt cười khàn khặc. Gã vừa cười vừa nói:

- Các người không dám lấy mạng bốn tọa thì bốn tọa lấy mạng các người.

Gã vừa nói vừa vận “ Cửu chuyển âm ma công ”, song thủ dựng đứng, từ mười đầu ngón tay của hắn mười tia chớp quang khí công đủ màu sắc thoát ra. Những tia chớp quang đó tựa những lưỡi kiếm khí cắt ngang, cắt dọc quần hùng.

Tiếng la, giọng hét, cùng những âm thanh bộp bộp do đầu và thân người rớt rụng xuống sàn gạch dịch quán. Một trận thảm sát mà quỷ thần cũng phải hãi hùng, khiếp sợ chứ đừng nói đến con người.

Lâm Tứ thò tay Bát Vương gia và Trung đại nhân:

- Chúng ta chạy thôi.

Bát Vương gia sững sờ nhìn Lâm Tứ:

- Sao lại chạy... Chẳng lẽ để mọi người chết hết ư?

- Không chạy thì chết.

- Bốn vương nghe nói lần trước Lâm thiếu hiệp đấu ngang ngửa với Tiên Thiên giáo chủ kia mà.

Lâm Tứ nhăn mặt gắt giọng nói:

- Lần trước khác, bây giờ khác, mỗi lúc một khác chứ.

Lâm Tứ vừa nói vừa kéo tay Bát Vương gia và Trung đại nhân về phía cửa hậu. Bất ngờ Trung Thiên Nghĩa giật mạnh tay khỏi Lâm Tứ. Lão lao về phía Trung Vân Ngọc.

Trung Thiên Nghĩa dụng cả thân mình làm mộc đờ hứng lấy đạo chỉ chết người đó

- Phập...

Lão gồng người trợn mắt nói với Vân Ngọc:

- Ngọc Nhi... Chạy trốn...

Vân Ngọc ôm lấy cha mình gào lên:

- Phụ thân...

Lâm Tứ buông Bát Vương gia lướt đến ghệt Vân Ngọc.

Nàng bám lấy xác Thượng Thư Bộ Hình Trung Thiên Nghĩa, gào lên:

- Không... Không... Vân Ngọc ở lại với phụ thân.

- Vân Ngọc... Chạy thôi... Lão nhân gia đã chết rồi.

Lâm Tứ miễn cưỡng ghệt lấy tay Vân Ngọc khỏi thi thể của Trung Thiên đại nhân. Vừa kéo Vân Ngọc về phía Bát Vương gia, thì Kinh Hồng hét lớn một tiếng:

- Lâm Tứ... Người không thể cải sửa được số phận đâu.

Kinh Hồng vừa nói vừa dồn công lực cửu chuyển âm ma công, vỗ về phía bọn Lâm Tứ.

Lâm Tứ dù không muốn giao thủ chưởng kinh với Kinh Hồng cũng không được, mặc dù có thể dùng Mê tông bộ để né tránh, nhưng tránh ngọn chưởng chết người kia của Kinh Hồng thì Bát Vương gia và Vân Ngọc phải chết thể mạng y.

Chẳng còn sự lựa chọn nào khác, Lâm Tứ dồn tất cả công lực vào song chưởng đỡ thẳng lấy chín ngọn ảnh thủ xám ngoét của Mạn Kinh Hồng.

- Âm...

Dư chấn do chưởng kinh phát ra làm sập một góc dịch quán.

Lâm Tứ bị dồn về sau những bốn bộ, huyết lưu nhện nhạo, lần này không gượng nuốt vào được mà phải phun ra ngoài.

Mặc dù mắt hoa, lực phủ ngũ tạng những tưởng muốn lộn ngược lên, nhưng Lâm Tứ vẫn đủ thần thức vươn tay thộp lấy hộ khẩu Bát Vương gia và Trung Vân Ngọc thì triển Mê tông bộ đào thoát bằng cửa sau.

Ra khỏi dịch quán, Lâm Tứ phun tiếp một ngụm máu nữa, nhưng vẫn dồn công lực vào cước pháp kéo hai người bỏ chạy.

Tiếng quát lồng lộng của Mạn Kinh Hồng từ trong dịch quán vọng ra:

- Lâm Tứ... Hôm nay người không còn cơ hội để đào tẩu đâu.

Chạy đến ngõ môn phủ Vương gia, Lâm Tứ cảm thấy nội lực cạn kiệt, cảm giác mình như ngọn đèn dầu sắp tắt, trong khi từ trong dịch quán Mạn Kinh Hồng với bộ pháp thần kỳ lướt ra, đuổi theo ba người.

Lâm Tứ miễn cưỡng nói với Vân Ngọc:

- Bảo vệ Bát Vương gia... Huynh ở lại chặn đường Kinh Hồng.

Gã nói dứt câu lại ọi thêm một bùm máu tươi nữa. Vân Ngọc lắc đầu:

- Lâm huynh... Vân Ngọc ở lại với huynh.

- Chạy đi... Kéo chết hết.

Vân Ngọc rút trường kiếm giắt sau lưng cương cường nói:

- Có chết muội chết cùng huynh.

- o O o -